

Încurajări și descurajări

Încurajări și descurajări

„Voi deci fiți desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit". (Matei 5.48)

„Tatăl îndurărilor și Dumnezeuul oricărei mângâieri". (2 Corinteni 1.3)

„Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi". (Evrei 3..13)

Încurajarea este o slujire absolut necesară și ea poate fi făcută în public sau în particular, de bărbați sau de femei. A încuraja nu înseamnă a-i face pe oameni să se simtă bine, ci a-i ajuta pe cei credincioși să-și dezvolte viața spirituală, să slujească lui Dumnezeu și să-i încurajeze și ei pe alții.

Îi putem încuraja pe alții tot arătându-le greșelile, abaterile, nepriceperea lor? Nu! Calea cea mai bună este să ne preocupăm cu lucrurile pozitive (Filipeni 4.8). Dacă în adunare, de exemplu, un frate a predicat mult și a spus numai un gând pe care să-l poți reține, să ne oprim la această parte bună și să-i spunem: „Frate, mi-a plăcut gândul acela". În curând vor fi două, trei sau mai multe idei bune în vorbirea lui.

(Acasă, dacă soția a făcut o prăjitură bună, dar a ars cealaltă mâncare, să vorbim numai despre prăjitură. Dacă soțul face un lucru care îi place soției, ea să-și exprime aprecierea pentru acest singur lucru și să nu-l cicălească pentru alte multe lucruri care nu-i plac. Dacă putem gândi la un lucru bun pe care l-a spus sau l-a făcut copilul nostru, îi va fi o mare încurajare că i-l amintim).

Una dintre armele de seamă ale lui Satan împotriva credincioșilor este descurajarea, și noi nu trebuie să-l ajutăm. În schimb, să ne zidim și să ne încurajăm unii pe alții zi de zi. Citim în Fapte 4.36 că pe Iosif, un levit, cipriot prin naștere, apostolii l-au numit și Barnaba, care tradus înseamnă: Fiul mângâierii.

Ce minunat ar fi dacă și noi am putea primi acest nume de barnaba de la frații și surorile noastre, ca urmare a încurajării pe care le-o dăm!